

HORIA ARAMĂ

verde aixa

HORIA ARAMĂ (1930–2007), născut într-o familie de ieșeni, a debutat în anul 1950 cu versuri pentru copii. A abordat genul SF pentru prima dată în povestirea „Omul care are timp”, apărută în nr. 233/1964 al revistei *Colecția de Povestiri Științifico-Fantastice (CPSF)*. În 1966 i-a apărut primul volum de povestiri SF, intitulat *Moartea păsării-săgeată*. Un an mai târziu, a câștigat Premiul Uniunii Scriitorilor din România. Printre scrierile sale SF se numără *Cosmonautul cel trist* (1967), *Dumnezeu umbla desculț* (1968), *Tărul interzis* (1972). Un loc special în opera scriitorului îl ocupă trilogia de studii despre utopie alcătuită din volumele *Colecționarul de insule* (1981), *Insulele fericite* (1986) și *O insulă în spațiu* (1991).

NEMIRA

În aceeași clipă, „Fotonic“, cu toate condensatoarele doldora de energie, tașnește din loc, fără ordin, părăsind captivitatea pentru totdeauna. Stupefacția e imensă. Ivins are însă prezența de spirit să amâne întrebările pentru mai târziu. Fericit să fie din nou stăpân pe rachetă, ordonă mașinilor întoarse la viață să readucă nava pe traiectoriile rațiunii.

La întrebarea neformulată „Încotro? Înapoi, spre Pământ, sau spre ținta inițială?“, răspunsul e unanim și umple spațiul umanizat al navei cu aromele uitate ale bărbăției și ale încrederii: „Spre Tejas!“

CUPRINS

VERDE AIXA	5
JOC DE SOCIETATE	157
<i>Mesajul</i>	157
<i>Joc de societate (1)</i>	176
<i>Iconoclastul. Dog despre Ong</i>	180
<i>Joc de Societate (2)</i>	184
<i>Mingea. Ivins despre Reno</i>	188
<i>Un Brad În Cosmos. Trisa despre Ivins și restul lumii</i>	192
<i>Joc de Societate (3)</i>	198
<i>O groapă în cer</i>	200

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARAMĂ, HORIA

Verde Aixa / Horia Aramă, - București: Nemira

Publishing House, 2013

ISBN 978-606-579-626-3

821.135.1-32

Horia Aramă

VERDE AIXA

© Nemira, 2013

Lector: Dana IONESCU

Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tiparul executat de Gutenberg S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-626-3

VERDE AIXA

Spațiul: un loc liber. Cel mai întins dintre ele. Nici îngrădire, nici limită. Locul în sine. O scenă imensă. O vastă sală de bal. Atât de vastă, că, atârând pretutindeni, candelabrele nu ajung să facă lumină. O rază a soarelui alb ar putea să valseze ani lungi și să nu întâlnească pe nimeni. O rază care nu luminează nimic – ce poate fi mai trist? Când nu mai suportă, se îndreaptă către planeta verde.

Așadar, soarele alb și astrul verde. Atunci, de unde bucata de tinichea, ca o cutie de conservă care a încăsat un picior și a fost proiectată în spațiu? E o creație stranie, compusă prin vivisecție. De la o insectă s-a luat o jumătate de cap cu ochi și antene. Picioarele dinapoi, rășchirate asimetric, provin de la alta. Mai multe aripi desperecheate apar de sub elitre de varii forme și dimensiuni. Rezultatul nu are nicio noimă, dar, ca să fie ceea ce este, autorii nu s-au sfiit să-l urâtească și nici să-l etaleze în fastul sălii de bal.

În perimetrul stelar s-a infiltrat o navă. Un fir de praf. De unde temeritatea cu care se aventurează în inima neantului? Poate știe că orice astru e anonim, că orice astru are complexe de inferioritate. Aștrii nu sunt reali până când, într-o zi, nu apare de undeva, dinspre halourile care încețoșează vederea, de dincolo de aurorele galactice, o replică liliputană a soarelui alb, a planetei verzi. Astrul microscopic are puterea să confere planetei substanță, soarelui consistență. Superioritatea lui izvorăște din faptul că vine de undeva, se îndreaptă către ceva. Are un sens. Are un scop. Așadar există. Raportate la el, înregistrate de el capătă contur și soarele, și planeta. Cum să faci abstracție de o prezență atât de vitală și, între noi fie vorba, cum să nu-i porți pică?

Și astfel de soarele alb, de planeta verde se apropie impetuos dipterul metalic. Principiul secret al Cosmosului e statornicia. Orice intervenție îi tulbură pacea olimpiacă. Dar cuplul astral ignoră apariția intrusului. Numai, adânc, în materie, nerăbdarea vibrând neștiut în atomi și molecule. Orbita corpurilor celeste a fost curbată de masa infimă care vine vertiginos. Tre-când prin preajma cutiei de tinichea, raza soarelui alb își arcuiește lumina.

1

O săptămână pe orbită. După săcăitoarea monotonie a drumului. După sobrietatea vieții pe navă, între

carturile de o liniște înșelătoare și odihna sufocantă a cușetelor. În locul evadării, al aerului necondiționat, al unui pas în afara metrilor prescriși.

O săptămână pe orbită. Nava taie cercuri în jurul planetei – o țeastă păroasă și verde rotindu-se în spațiul ars de soarele ca oțelul. O sferă îmbrăcată în păslă de clorofilă. Un continent fără munți, fără ape și fără țărături. Un astru fără hărți. Nu și fără mistere.

O săptămână pe orbită. Cu ochii la pândă. Ochi de hublouri, de telescoape, ochi electronici. Observații directe, fotografii mărite în cascadă, imagini stereoscopice, analize spectrale, curbe de luminozitate, factori de reflexie. Martori: ochii stelelor privind țință, inexpressiv.

Sunt opt pe navă. Opt oameni. Opt universuri. Fiecare dintre ei a pornit spre Aixa repetându-și că avantajul de a nu fi cel dintâi compensează regretul de a fi al doilea. Setea de glorie vizitează somnul oricărui muritor, dar o face cu atât mai confortabil dacă riscurile sunt eliminate.

Singuri în Cosmos, au navigat multă vreme. Autotomatele corectau fără compromis direcția. Sistemele de orientare palpau neobosit axele Universului. Se aflau pe drumul cel bun.

Și astfel au atins distanța de la care ar fi trebuit să-i recepționeze pe cei de pe planeta făgăduită. Erau mereu mai aproape, dar nimeni nu le ura bun venit. Au lansat mesaje către globul necrezut de verde, invitându-i pe înaintemergători să dea un semn de viață. Cum nicio voce nu se făcea auzită, au inventat una.

I-au atribuit, rând pe rând, un timbru de crainic, lustruit și alert, unul de băiețandru, fericit și plin de mirare, timbrul dezabuzat al unui alcoolice. Fiecare avea hazul său și fiecare putea fi unda purtătoare a speranței. Dar nimic nu venea să confirme primirea mesajului. Nava gonia spre Aixa, ținându-și respirația. Să fie o pană minoră sau catastrofa?

Zile și nopți lângă butoanele încinse. Priviri asasinice spre cerul complice, opac. Insomniile lor însușite voiau să oprească vâlul morții și al uitării să cadă peste lumea care tăcea. Pumnii strânși, albi de mânie, se prefăceau în torțe, împiedicând noaptea veșnică să-și instaureze regatul pe Aixa. Iar nava zbura cu viteza maximă, alerga cu sufletul la gură în sprijinul celor care nu puteau să cheme în ajutor.

În lipsă de informații lansau ipoteze. Dictionarul cataclismelor era curând epuizat. Atunci și-au amintit de micile neplăceri care în spațiu pot să aibă repercusiuni scandaloase. Ce poate fi mai sensibil decât aparatura electronică! O simplă defecțiune... Și ce poate fi mai sensibil ca omul! Un simplu virus...

Păcătos obicei – să faci presupuneri. În timpul liber dormi. În loc să te macini, dormi. Conservă-te pentru înfruntarea reală. Acumulează forță. În fiecare por. În fiecare fibră. În fiecare cută a scoarței. Adună și așteaptă. Fii gata. Se apropie clipa.

Drumul spre Aixa este o curbă în forma semnelui de întrebare. Fiecare manevră oferă prilejul de a porni înapoi. Unde-i muzica sferelor? Totul e mut.

Înaintează prin liniște ca printr-o apă. Ca printr-un acid care atacă decizia lor.

Să meargă înainte? Sunt argumente pro și contra. Să se întoarcă acasă? Acum, când mai e de parcurs a cincea, a șaptea, a noua parte din drum?

În sfârșit, scena e vizibilă cu ochiul liber. Iată soarele alb. Iată planeta verde. Lumina celui dintâi arde retina, trepanează creierii, oprește nava din drum. Dulceata celei de-a doua e negărită: un bob de smarald cât jumătate din Terra.

Scarabeul de tinichea se apropie lansând zi și noapte mesajul de recunoaștere. Niciun răspuns? Misiunea e să nu dispare. Nava se plasează pe o orbită circumplanetară și așteaptă.

Și-au acordat o săptămână. Șapte zile de observații, de pândă, șapte zile pentru găsirea unei explicații. După ani lungi de zbor, în care s-au dezvățat să umble, după luni de frânare în care au suit un arpegiu al spaimei – o săptămână în infern, o săptămână oferită așteptării fără nădejde, ipotezelor fără temelie, prăbușirilor fără luptă.

Între prudență și temeritate, între dorul secret de a rămâne sub carapacea navei și promisiunea verde a pădurilor fără capăt săptămâna s-a scurs. Și acum? Intrăm în cușca fiarelor sau ne întoarcem? Odissei legendari sau personaje de foileton?

Pe „Abisal” – acesta e numele navei – opt oameni dezbat o situație fără ieșire. Opt oameni normali. Tot ce există între salăhor și savant. Niciun aventurier. Niciun erou.

Înainte? Sau înapoi? Câtă justete și câtă descriere în ambele alternative! Între atâtea ispite și riscuri, nicio minte nu poate discerne și niciun calculator nu știe să socotească. Informațiile? Par selectate anume ca să facă imposibilă orice alegere.

Argumentele? Nu fac decât să ridice pereți de obstacole.

Numai atunci când rațiunea obosește, când logica cedează, când nimic nu se mai opune subiectivității, atunci, din cenușa în care au ars toate sperietorile, renaște, simplă, dar vie, neabătută, dorința de a merge acolo și a vedea.

Orice răgaz are un sfârșit. Acesta nu a făcut excepție.

Un deget slab, ca sculptat în fildeș, apasă un buton. Resortul e dur. Butonul ezită înainte de a îndeplini un ordin atât de grav. Dar operatorul este Urun, comandantul. Nicio eroare nu e cu putință. Executarea!

De pe navă a pornit spre Aixa nu un modul încărcat cu oameni, ci un obuz. Linia lui amintește vag linia navei, încât pare că „Abisal“ și-a trimis înainte umbra, și-a trimis înainte sufletul alcătuit după chipul și înfățișarea ei.

Obuzul cade, taie adânc aerul compact al planetei, grăbit să-și încheie cursa înainte de venirea nopții, înainte ca temperatura în creștere fulgerătoare să-i zădărnicească misiunea. Viteza lui atinge cote record. Sub ochii care îl urmăresc de pe navă, proiectilul se aprinde, o cămașă de foc flutură în jurul său.

Lumina curmă reculegerea înserării și rumenește arhipelaguri de negură. Căderea urmează, nimic nu

o poate întrerupe. Întunericul sporește cu cât ne apropiem de Aixa. Ceața nocturnă se trage apoi la o parte. Bulgărele incandescent presară aur pe creștetul marilor arbori. Domurile vegetale apără solul. Amenințate să se prefacă în torțe, nu dezertează. Meteorul piere în labirintul pădurii.

Restul se petrece într-o fracțiune de secundă. Noaptea plesnește în torente de lavă. Planeta cască o gură imensă. Ca o tornadă urcă un strigăt de groază. Iadul se revarsă circular, oprind viața în loc. După care tăcerea, surdă și stearpă. Nici măcar un incendiu. Doar, sumbră, o picătură de ulei pe marea verde.

2

Ultima noapte pe navă e cea mai lungă. Somnul chemat refuză să se arate. Veghea obligă timpul să meargă la pas.

„Abisal“ nu e decât o ureche ciulită. Ce se întâmplă în bezna planetei? Fără îndoială, acolo se pregătesc represalii. Perfect, dar cine le pregătește? Dacă este cineva pe planeta asta blestemată, de ce nu s-a arătat până acum, de ce se ascunde? Și de ce nu apar cei opt de pe Terra?

Au plecat cu doi ani înaintea lor. Ovaționați. Invidiați. Au poposit cu nava „Fabulos“ pe Aixa, de unde au trimis știrea debarcării victorioase. Alte mesaje nu s-au făcut auzite. Pământul nu putea să renunțe însă la galactitul stabil, elementul-cheie al celei de-a treia

ere cosmice. Cercetările de la distanță indicau prezența lui masivă pe Aixa. Riscul de a trimite o nouă expediție se justifica. Acum e aici. Masivul zid al spațiului a căzut. De ce tac „fabuloși“, de ce nu se arată?

Peir colindă nava. Nu are liniște. Aruncă o privire pe un hublou orientat spre Aixa, care nu e decât o pată neagră pe cerul înstelat, o pată sumbră, neliniștitoare, un gol care îi soarbe încet, neștiut. Golul pare să crească. Cerul fixat prea intens începe să joace dinaintea ochilor.

– Hm, nevricale! Își adresează Peir o admonestare și întoarce spatele discului întunecat.

Intră peste Jaap, care se răsucesce în așternut. Toate înregistrările sunt vechi, iar astăzi sună mai prăfuit ca niciodată. Să ia un narcotic? Nu, astă-seară nu. Filmele sunt și mai demodate. Au rămas gândurile. Dar nu cu gânduri se alungă demonii.

Ainen fixează plafonul deasupra cușetei în care stă întins. Pupilele lui emit raze laser. De mirare că nu pătrund în sala comenzilor, care se află peste creștetul său. Masiv, neclintit, l-ai putea crede o statuie.

Aparență. Fiu al nordului terestru, caută pretutindeni Steaua Polară. Cum nu o găsește, se refugiază în sine. Peir îl ninge cu fraze albe, inconsistente, clădește în zece minute un troian de zăpadă și are grijă să plece înainte de a-l vedea sublimându-se.

Gror e singurul care doarme, senin ca un prunc. Lui Peir nu-i vine a crede. Îl zgâlțâie ușor, dar omul nu se trezește. La căpătâi, scânteia verde a unui

„nani-nani“. Automatul e pus să funcționeze până în zori. Nimic de făcut.

Inspectează cabina de comandă, unde, impenetrabil, stă de veghe Urun. Ca să pătrunzi aici e nevoie de un motiv. Peir îl găsește la repezeală, dar, cum nu are consistență, Urun îl expediază rapid și politicos. Neastâmpăratul iese. Fierbe de mânie. Când te gândesti că era cât pe ce să capete comanda! S-au răzgândit din senin. Regretă că a avut mândria stupidă de a nu renunța la expediție. Ori totul, ori nimic e deviza vitejilor! Da, dar când ar mai fi putut prinde o ocazie ca asta? Nu mai e chiar atât de tânăr și nu în fiecare zi se dă startul către Aixa! Oricâtă demnitate ar sta la baza ei, renunțarea nu poate fi un titlu de glorie.

Pătrunde în sasul care izolează, sera hidroponică. Aici trebuie să fie Vrala. Este. Sfidând ora târzie, ignorând tensiunea de pe navă, controlează distribuitorul de substanțe nutritive. Dar nu o face de nevoie, ci tocmai pentru a nu se lăsa molipsit de psihoza generală. Poate de aceea tresare și roșește când se vede surprins de Peir. Acesta se strâmbă. Vrala îl enervează. Prea multe ifose pe metru pătrat. Nu are stofă de spaceman. De acord cu lărgimea umerilor, bravo pentru performanțele la cros, înot subacvatic și botch, unde se știe că a primit calificative excelente, deși azi nu se mai pune atâta preț pe fizic.

Ceea ce scoate din sărite la Vrala este genul fată mare. Până la el, Peir nu a întâlnit cazul decât în filme. Dar în carne și oase, în lumea lui, ba chiar în Cosmos, e de prost-gust! I-a spus-o și lui Vrala, obținând